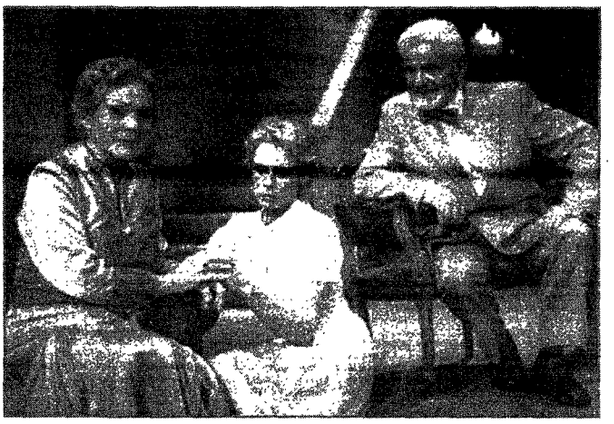
ΚΡΙΤΙΚΗ

ΑΛΕΣΑΝΤΡΟ ΚΑΣΟΝΑ - ΘΕΑΤΡΟ «ΒΕΑΚΗ»

«Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια»

Του: ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Αλέξανδρος Κασόνα γεννήθηκε σ' ένα χωριό των Αστουριών το 1903 και πέθανε το 1965.

Τη χρονιά του θανάτου του βρέθηκε στην Ελλάδα: «Είναι αλήθεια πως αξιώθηκα να βρεθώ στην Ελλάδα, τη χώρα των μύθων, τη χώρα της τραγωδίας, τη χώρα των Θεών και του πνεύματος, αυτό που από παιδί το θεωρούσα το πιο τολμηρό όνειρο...», έλεγε μετά την Ακρόπολη, την Αρχαία Κόρινθο, τους Δελφούς.

Είχαμε ήδη δει το έργο «Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια» το 1960 που παίχτηκε από το θίασο του Βασίλη Διαμαντόπουλου - Μαρίας Αλκαίου στο θέατρο «Αλάμπρα» που δεν υπάρχει πια.

Στον ίδιο δρόμο, στο θέατρο «Βεάκη» ξανάδαμε το ίδιο έργο με άλλους βέβαια ηθοποιούς, δοκιμάζοντας όμως την ίδια συγκίνηση όπως τότε. Δεν θα κάνουμε συγκρίσεις των ηθοποιών του τώρα, με τους ηθοποιούς του τότε. Το έργο είναι πέρα για πέρα ανθρώπινο, αφού η ψευδαίσθηση τροφοδοτημένη με το ίδιο υλικό της αγάπης παραμένει ίδια. Η γιαγιά περιμένει τον χαμένο της εγγονό 25 χρόνια. Η τρυφερότητά της για τον ψεύτικο που της παρουσιάζουν, δεν αλλάζει, αφού έχει ριζώσει στ' όνειρο που μέσα σε αυτό καλλιεργήθηκε και τώρα ξεδιαλύνει.

Στα χρόνια αυτά, ο γνήσιος εγγονός έχει γίνει κακούργος, εκβιαστής, παλιάνθρωπος. Εκείνη πιστεύει στ' όραμα που πίστευε για εκείνον, σ' έναν ξένο τώρα που της γλυκαίνει μερικές από τις τελευταίες της ημέρες. Φτάνει στο σημείο ν' αποδιώξει τον πραγματικό, όταν παρουσιάζεται για να διεκδικήσει εκείνα που πιστεύει πως του ανήκουν, ενώ δεν του ανήκει πια ούτε η αγάπη, αυτή η συνταρακτική αγάπη της γιαγιάς για το παιδί του παιδιού της. Έτσι εδώ ο μύθος για τη φωνή του αίματος καταρρέει. Η τρυφερότητα που της έδειξε ο ψεύτικος εγγονός είναι τόσο δυνατή και ανθρώπινη, καθώς το αίμα της που φέρνει ο γνήσιος απόγονος δηλητηριάζεται και αποδιώχνει κάθε ίχνος αγάπης για τη συγγένεια.

Έργο βαθιά ανθρώπινο και γι' αυτό διαχρονικό, έχει όλη την αλήθεια και την απόγνωση των διαψευσμένων. Αλλά παράλληλα μ' αυτή την αγάπη της γιαγιάς για τον ψεύτικο εγγονό, αναπτύσσεται και μια άλλη αγάπη. Αυτή, των δύο «συνωμοτών» που ετόλμησαν να παίξουν αυτό το ρόλο σαν υπάλληλοι ενός γραφείου, που έργο έχει τη μάχη κατά της απελπισίας και την ανίχνευση ενός σκοπού, για να φωτίσει τους δαίδαλους της, νεκρωμένης από τη μοναξιά και την έλλειψη ενός ονείρου, ψυχής.

Οι δύο αυτοί, πάνω στην έξαρση του έργου τους που βλέπουν τι αποτελέσματα δίνει η αγάπη και η τρυφερότητα, πλησιάζουν ο ένας τον άλλο και αποφασίζουν να ζήσουν μαζί και να εκμεταλλευτούν και οι ίδιοι τον σκοπό του εγχειρήματός τους.

Το έργο σκηνοθετήθηκε από τον Γιάννη Βούρο. Δεν θα λέγαμε πως δεν ήταν επιτυχημένη. Η επινόηση να δώσει την αντίθεση του πρώτου μέρους με την τεχνολογική σπασμωδικότητα σ' ένα άκρως τρυφερό δεύτερο μέρος που κάνει το έργο αινιγματικό, υπήρξε επιτυχής. Κανείς, αν δεν ξέρει το έργο, δεν μπορεί να φανταστεί πως όλα εκείνα τα τεχνολογικά τερτίπια και οι φάκελοι εξυπηρετούν έναν ανθρώπινο σκοπό, να φέρουν την αισιοδοξία και την προσέγγιση δυστυχισμένων ανθρώπων.

Η γραμματέας (Σαλίνα Γαβαλά) εξυπηρέτησε άτεγκτα την τρυφερότητα σε ρυθμούς κομπιούτερ. Δεν ξέρω γιατί η Εβελίνα Παπούλια (Ισαβέλλα) που... έχει όλα τα εξωτερικά χαρίσματα μιας προικισμένης ηθοποιού, παρουσιάζει αυτή την ψυχρότητα. Το έχω παρατηρήσει σε πολλούς ρόλους. Για τον Γιάννη Βούρο (Αντόνιο) θα επισημάνω την άνεση και το ψυχικό βάθος που προσαρμόζει στο ρόλο. Η Μάρθα Βούρτση (γιαγιά) δεν έχει ανάγκη επαίνων. Υπήρξε και είναι μεγάλη ηθοποιός. Ο Ιάκωβος Ψαρράς (Μπαλμπόα) εξαίρετος ηθοποιός με πείρα, έδωσε πειστικά το ρόλο. Μια ηθοποιός που πρέπει να προσεχτεί για μεγαλύτερους ρόλους είναι η Αδριανή Τουντοπούλου (Γενοβέφα). Καλοί και οι δευτερεύοντες Ευθυμίου Χρήστος (Μαυρίκιος) ,Γιώργος Χελεπλής (Πάστορας) και Στάθης Νικολαΐδης (Ζητιάνος).

Η μουσική επιμέλεια του Ιάκωβου Δρόσου και τα σκηνικά και κοστούμια της Χριστίνας Κωστέα, στο κλίμα του έργου.